Recensie: Lollapalooza Berlin ****

Olympiastadion Berlijn
zaterdag 9 september 2023

foto © Philipp Kratzer

Recensie:
Hoe beter het festivalseizoen afsluiten dan in een stralende zon bij dertig graden bij het heerlijke Lollapalooza Berlin? Het festival was ondertussen aan zijn zevende editie toe. De allereerste keer was het dat wij ernaartoe gingen in en rond het Olympisch stadion. Editie één en twee hebben we meegemaakt in respectievelijk het voormalig vliegveld Tempelhof en de tweede vond eenmalig plaats in het Trep Tower Park. Lollapalooza Berlin kon op beide locaties niet blijven toen er op Tempelhof asielzoekers werden opgevangen. En het park? Daar kwam te veel verzet tegen vanuit de groene beweging. Het Olympisch stadion blijkt nu een plek met toekomst om er twee dagen na elkaar telkens 60.000 toeschouwers te ontvangen.

Wat al meteen opvalt bij deze editie is dat je bezwaarlijk kan stellen dat er twee hoofdpodia (noord en zuid) zijn. De Perry's stage staat namelijk in het stadion zelf en wist al vroeg in de middag bijzonder veel volk te trekken. Voor de Duitse rapper Ski Aggu bijvoorbeeld. Maar evenzeer voor het Nederlandse dj- en producersduo W&W. Het terziele gegane Rock im Revier had dat ook, een podium in een stadion en daarrond andere podia. Daardoor snuif je als bezoeker zowel de stadionsfeer op als de festivalsfeer. Een mix die bijzonder interessant is.
Bij regen kan je er gaan schuilen, of zoals in dit geval bij warm zonnig weer verkoeling vinden in de schaduw van het stadion. Pluspunt daarbij is dat het een vaste constructie is én het festival zowel artiesten, crew, VIP's als journalisten in verschillende lounges beter kan faciliteren dan een doorsnee festival maar van kan dromen. Maar ook de gewone festivalliefhebber doet er zijn voordeel mee. Moderne toiletten, veel eetstandjes, en opties om gratis water bij te vullen zijn er maar enkele.
De reden waarom wij naar Lollapalooza Berlin trokken, is simpel. Het festival trekt namelijk ook de kaart van straattheater, zodat de beleving veel rijker is dan veel andere festivals. Van grote insecten, over reuzenpoppen, een vliegtuigje (van actic.nl) dat zes festivalgangers een paar meter verder vervoert met een stewardess die letterlijk en figuurlijk achter de feiten aanholt (wat als terechte scherpe kritiek leest op onze kapitalistische prestatiemaatschappij), over een groep mannen van kleur die menselijke torens vormden en straffe acrobatische toeren uithaalden, tot enkele in wit en fluo geklede futuristische steltenlopers … Lollapalooza Berlin bracht het allemaal en al meteen van zodra je het terrein betrad. De ideale manier om het dagelijkse drukke leven achter je te laten en je open te stellen voor fantasie, voor verstrooiing, voor entertainment van de bovenste plank.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Lollapalooza Berlin is overigens net als zijn Parijse tegenhanger een volledig kindvriendelijk festival dat resoluut de kaart van de inclusie trekt. Iedereen moet er zich dus goed en op z'n gemak voelen. Voor de jongsten is er zelfs een aparte zone, Kidzpalooza met optredens op hun maat, maar niet in het minst zijn er ook workshops voor hen. Van een grote knikkerbaan maken, over water een parcours laten afleggen met molentjes, een circusworkshop met hoelahoepen, doe-tenten waarin je met LEGO aan de slag kan of met doek en verf kan kliederen … Je noemt het, het festival biedt het.

Voor de ouderen zijn er dan weer de spelletjes van de sponsors. Bracht je je recycleerbare beker terug dan kon je bij en frisdrankstand daar een prul voor in de plaats krijgen, foto's laten maken in een photobooth kon ook, net als een quiz om je kennis te testen over Europa. Dat het Europese volkslied van de hand is van Beethoven bleek tot onze grote verbazing een moeilijke voor het jonge volkje. Je kapsel of zelfs ganse look (inclusief kledij) onder handen nemen, behoorde trouwens ook tot de mogelijkheden.

Aan de hoofdpodia bleek de Amerikaanse Ava Max (o.a. gekend van Kings & Queens en Sweet but psycho) een maatje te klein voor de Zweedse Zara Larsson die nochtans voor haar geprogrammeerd stond op het podium aan de andere kant.

Het was voor ons vooral uitkijken naar Mumford and Sons én David Guetta op Lollapalooza Berlin. Aanvankelijk zouden beiden deze zomer immers niet in ons land optreden, tot Stromae uitviel op Rock Werchter en de Britse folkrockband mocht depanneren. Het was helemaal niet de bedoeling trouwens van Marcus Mumford en co deze zomer zouden touren. Aanvankelijk zouden ze immers slechts één optreden doen. Maar dat zijn er meer geworden terwijl ze eigenlijk met nieuw materiaal bezig zijn in de studio. Goesting zou je dat kunnen noemen om terug op een podium te staan, om terug contact te maken met hun fans. En of die er ook zin in hadden in Berlijn!

Kijk, we gaan er geen doekjes om winden. De reden waarom wij bijzonder graag naar het VK en Duitsland trekken om er concerten of festivals mee te maken, is omdat het VK en Duitsland respectievelijk de tweede en derde belangrijkste westerse muziekmarkt zijn na de VS. Dat maakt ook dat een band of artiest er doorgaans nét dat tikkeltje meer geeft tijdens een optreden dan op een ander, simpelweg omdat er meer op het spel staat. Aan de andere kant heb je ook een loyaal publiek dat de songs van begin tot einde van buiten kent, in geen tijd meezingt, -klapt of -zwaait. En dat vanaf de eerste seconde. De Dutch disease kennen ze er (nog) niet, laat staan de Vlaamse manier van doen, waarbij toeschouwers als een diesel pas na (heel erg) lang aanporren op dreef beginnen komen.

Om half drie (!) zie je bijvoorbeeld al moshpits ontstaan, de anderen te keer gaan en zich de ziel uit het lijf springen in het stadion bij Ski Aggu. Op het Weingarten stage, een zijpodium wist de Oekraïense Alina Pasj behoorlijk wat volk te trekken hoewel ze een live on tape set bracht met een drummer. De hiphop die ze bracht bleek aanstekelijk te werken. Aan haar microstatief had ze de vlag van haar naar eigen zeggen moedig land gehangen, en na een tijdje zwaaide ze daar ook mee. Haar fans noemt ze 'good witches'. In een song waarin ze die vrouwen bezingt, blijkt ze ook wel te houden van wat taalhumor. 'Sandwiches' passeert dan onder andere in een opsomming die zo uit het brein zou kunnen gekomen zijn van pakweg … Niels Destadsbader.

Mumford and sons startte al meteen hun optreden met een knal, met vuurwerk op Babel. Het feest was he-le-maal compleet toen de eerste tonen van 'Little lion man' te horen waren, hun tweede nummer van de avond waarbij de toeschouwers de 'aha'-melodie meteen voor hun rekening namen. De camera's registreerden het publiek dat terecht met open mond keek hoe deze folkies ondertussen een stadionwaardige band beginnen worden, terwijl de anderen de handen in de lucht staken en de partysfeer zo bleven voeden.

Zoals steeds bleek de samenzang van de band op 'Below my feet' exquis terwijl de basdrum die Marcus zelf

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

kickte en de beatring in combinatie met de akoestische gitaar en daarna de elektrische gitaar het nummer wagenwijd deed opentrekken. Wat een wall of sound zette Mumford and sons hier neer!
Meeklappen op de lekkere sound van de blazers die de band vervoegden tijdens 'Lover of the light'? Check. De smartphonelichtjes bovenhalen tijdens 'Believe'? Check. En Marcus die zo waar het publiek induikt en op enkele meters voor ons de barrier overkruipt tijdens Ditmas? Het is iets wat we nooit eerder hebben gezien zo dicht bij ons, en wat ons betreft voor deze festivalzomer nog een laat ultiem hoogtepunt. Leuk ook hoor hoe Marcus een geintje uithaalt met een deel van het publiek wanneer ie plagerig tegen hen zegt: 'How are you doing in the back? We see you. You were late.' Uiteraard was de grootste ambiance dan ook te beleven daar waar wij stonden, in de pit.
'In these bodies we will live. In these bodies we will die' zong Marcus Mumford even a capella met het publiek tijdens 'Awake my soul' terwijl de banjo en de basdrum de handen van het publiek opnieuw moeiteloos op elkaar kregen. Met 'You have been amazing. Thank you for having us tonight' nam Mumford and Sons afscheid van het Duitse publiek, net zoals het concert meer dan een uur geleden begonnen was, met een knal, met vuurwerk op de tonen van 'I will wait' deze keer. Wat. Een. Optreden!
Had Zara Larsson 's middags nog haar nieuwe single 'On my love' die ze binnenkort zal uitbrengen met David Guetta laten horen, dan was daar in de set van de Franse top dj niets van te bespeuren. Openen en eindigen deed ie met 'I'm good (Blue)' wat we toch vreemd vonden. Temeer omdat net voor de reprise de finale had plaatsgevonden tijdens een mash up met onder andere 'If I lose myself' in. Guetta had gewoon nog een minuut over, dus zette hij de plaat nog eens op en nam hij afscheid van ons net voor ie zijn laatste drop zou laten horen. Openen deed ie overigens de set door de song te laten begeleiden door vuurwerk en metershoge vlammen vanop de geluidstorens.
'Say hey ho' liet ie het publiek meekelen op 'Sexy bitch'. Leek ie jaren geleden een nieuwe frisse richting in te slaan als producer dan trok ie in Berlijn vooral de vintage David Guetta-kaart, met lange versies van zijn classics. 'Titanium', 'Love has gone', 'Memories', 'When love takes over' … passeerden allemaal de revue net als platen zoals 'Freed from desire', 'Wake me up', 'Be my lover', 'Sky full of stars', 'Good feeling', 'I gotta feeling', 'Don't you worry child' en 'Dreams'.
David Guetta mocht dan wel in Berlijn een boodschap brengen van positiviteit en liefde, wat ons betreft heeft Hardwell op Tomorrowland dé beste dj-set neergezet op een festival. Zeker, het tamelijk lage geluidsvolume waaraan de Fransman in de Duitse hoofdstad zo'n half uur speelde zal er ook wel wat mee te maken hebben, maar zijn show had iets voorspelbaars, en klonk ja zelfs bij momenten wat belegen. En nee, dat heeft niets te maken met het feit dat ie 'Midnight train' liet horen terwijl wij die nacht met de nachtbus naar huis bolden. Goed voor een rit van 14 uur. Als dat geen toewijding is om jouw deze recensie te kunnen afleveren, dan weten wij het ook niet meer …
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.